

ئۈچ ۋىلايەت ئىنقىلابى مەزگىلىدىكى مائارىپ ئىشلىرى ھەققىدە ئەسلىمە

ھاكىم جاپپار

تورغا يوللىغۇچى : ئورخۇن ئۇيغۇر تارىخى تور بېتىدىن niyazdixan ئەپەندى

1944 - يىل 9 - ئايدىن باشلاپ ئىلىدا گومىنداڭ ئەكسىيەتچىلىرىگە قارشى قوزغالغان مىللىي ئازادلىق ھەركىتى ناھايىتى تېزلا ئالتاي ، تارباغاتايلارنى ئازاد قىلدى . ئىلى ، ئالتاي ، تارباغاتايدىن ئىبارەت ئۈچ ۋىلايەتتىكى ھەر مىللەت خەلقى ئىلىنى مەركەز قىلغان ۋاقىتلىق ھۆكۈمەت قۇردى . 1944 - يىلدىن 1949 - يىلغىچە بولغان قىسقىغىنە بەش يىلدا ئۈچ ۋىلايەتنىڭ ھەر ساھەدىكى ئىشلىرىدا ، جۈملىدىن مەدەنىيەت - مائارىپ ئىشلىرىدا ئومۇميۈزلۈك يۈكسىلىش ۋە زىيىتى بارلىققا كەلدى .

ئۈچ ۋىلايەت ۋاقىتلىق ھۆكۈمىتى قۇرۇلۇپ ئۇزۇن ئۆتمەي ، يەنى 1945 - يىل 10 - ئاينىڭ 15 - كۈنى ئۈچ ۋىلايەت ھۆكۈمىتىنىڭ 108 - سانلىق ھەيئەتلەر يىغىنىدا « شەھەر ، ناھىيە مەركەزلىرىدە تولۇقسىز مەكتەپ ، يېزا - قىشلاقلاردا باشلانغۇچ مەكتەپ مەجبۇرىي مائارىپنى يولغا قويۇش توغرىسىدىكى قارار » ماقۇللاندى ۋە ئارقىدىنلا ئوقۇغۇچىلاردىن ئوقۇش بەدىلى ئالماسلىق ، يېتىم - يېسىپلار مەكتەپلىرىنى (دارىلئىتاملارنى) ياخشى يولغا قويۇش ، ئوقۇتقۇچىلار قوشۇنىنى تەربىيەلەش ، تولۇقلاش ۋە ئوقۇتۇش ساپاسىنى ئۆستۈرۈش قاتارلىق بىر مۇنچە مەسىلىلەردە تەدبىرلەر تۈزۈلۈپ ، بەلگىلىمىلەر چىقىرىلدى . بۇ ئارقىلىق پۈتۈن جەمئىيەتتە مائارىپ ئىشلىرىغا كۆڭۈل بۆلۈش ، ئىلىم - پەنگە يۈرۈش قىلىشتەك يېڭى ۋەزىيەت شەكىللەندى . ئۈچ ۋىلايەت ئومۇمەن ئۇرۇش ۋە ھەربىي ھالەت ئەھۋالىدا بولسىمۇ ، ھەر دەرىجىلىك ئورۇنلار ۋە ناھىيەلەرگە مائارىپ ئىشلىرىغا

ئەستايىدىل قاراش ۋە ئۇنى مۇھىم ئىشلار قاتارىدا تۇتۇش مەسئۇلىيىتى يۈكلەندى . ئەخمەتجان قاسىمى قاتارلىقى ئۈچ ۋىلايەت رەھبەرلىرى ئۆزلىرى ئۈلگە بولۇپ مائارىپ ئىشلىرىغا كۆڭۈل بۆلدى . ئۇلار مەيلى خىزمەت تەكشۈرۈپ شەھەر ، يېزا – قىشلاقلارغا بارسۇن ياكى يول ئۈستىدە بولسۇن ، مەكتەپلەرگە بېرىپ ئوقۇتۇش ئەھۋالىنى بىۋاسىتە ئىگىلەپ تۇراتتى ۋە بۇ جەرياندا مەكتەپلەرنىڭ ئوقۇتۇش ئىشلىرىدىكى ئەمەلىي مەسىلىلەرنى ھەل قىلىپ تۇراتتى ئۈچ ۋىلايەت ئىنقىلابى پارتلىغاندىن كېيىن ، ناھايىتى نۇرغۇن ئوقۇتقۇچىلار (زىيالىلار) ئۈچ ۋىلايەت ئارمىيىسىگە قوشۇلۇپ ئالدىنقى سەپكە ئاتلاندى . مانا شۇ چاغدا ۋاقىتلىق ھۆكۈمەت كەسكىن تەدبىر قوللىنىپ ، ئارمىيە سېپىگە قاتناشقان (بۇ چاغدا ئارمىيە سېپىدىمۇ مۇشۇنداق زىيالىلارنىڭ بولۇشى زۆرۈر ئىدى . كېيىنكى قوماندان ۋە سىياسىي رەھبەرلەردىن مەرغۇپ ئىسھاقوۋ ، ئامانتۇر بايزاقوۋ ، ھەمدۇللا قۇربان ، باۋۇدۇن نۇرىيوۋ قاتارلىقلار شۇ چاغدا ئارمىيە سېپىدە قالغانلار ئىدى) زور بىر تۈركۈم ئوقۇتقۇچىلارنى مائارىپ سېپىگە قايتۇرۇپ كەلدى ،

ئۇرۇش ھالىتى تۈپەيلىدىن 1944 – يىلنىڭ ئاخىرىدىن 1945 – يىلنىڭ بېشىغىچە بىر مەزگىل مەكتەپلەردە ئوقۇش توختاپ قالدى . بۇ پۇرسەتتىن پايدىلىنىپ ، جايلاردا ئوقۇتقۇچىلارنى تەربىيەلەپ يېتىشتۈرۈش كۇرسلىرى ئېچىلدى . 1945 – يىل 9 – ئايدىن باشلاپ مەكتەپلەردە ئومۇميۈزلۈك ئوقۇش باشلاندى . مۇشۇ چاغدا ئىلىدىكى يۇقۇرى ئوقۇش ئورنى بولغان ئىلى مىللەتلەر گىمنازىيىسىدىمۇ ئوقۇش توختىغانىدى . چۈنكى ئۇرۇش ۋەزىيىتىدە ھەممە نەرسە ئالدىنقى سەپ ئۈچۈن قارىتىلغانلىقتىن ، ئىلى گىمنازىيىسىنىڭ ئورنى ئۈچ ۋىلايەت پارتىزانلىرىنىڭ ، كېيىنچە ھەربىي قوماندانلىق شىتابىنىڭ ئارقا سەپ تەمىنات بازىسى بولۇپ تۇردى . لېكىن 1946 – يىلدىن باشلاپ ئىلى مىللەتلەر گىمنازىيىسى قايتىدىن ئەسلىگە كېلىپ يەنە ئوقۇش باشلىدى . ئىلى مىللەتلەر گىمنازىيىسىنىڭ ھەربىي سەپكە قاتناشقان ئامانتۇر بايزاقوۋ ، ھەمدۇللا قۇربانوۋ قاتارلىق ئاز ساندىكى ئوقۇتقۇچىلىرىدىن

باشقىلىرى قايتۇرۇپ كېلىندى ۋە يېڭىدىن خەمەت ۋەكىلى قاتارلىق بىر تۈركۈم بىلىملىك ، قابىل كىشىلەر ئوقۇتقۇچىلار قوشۇنىغا قوشۇلدى .

ئۈچ ۋىلايەتتىكى مەكتەپلەردە ئومۇميۈزلۈك تۆت يىللىق ، يەتتە يىللىق ، ئون يىللىق تۈزۈم يولغا قويۇلغانىدى . شەھەرلەردە ئون يىللىق ، شەرت – شارائىتى ياخشىراق رايونلاردا يەتتە يىللىق ، كەنت قىشلاقلاردا تۆت يىللىق تۈزۈم يولغا قويۇلدى . شۇ چاغدا باشقۇرۇش ۋە ئوقۇتۇش ئىشلىرىنى ئىلگىرى سۈرۈشكە پايدىلىق بولسۇن ئۈچۈن ، چوڭراق يېزىلاردا مەركەزلەشكەن مەكتەپ ، ئەتراپتىكى كەنت – قىشلاقلاردا شۇبە مەكتەپلىرى تەسىس قىلىنغانىدى . قىسقا ۋاقىت ئىچىدە شەھەرلەردە تولۇقسىز مەكتەپ ، يېزىلاردا (چەت – يىراق جايلار بۇنىڭ سىرتىدا) تۆت يىللىق مەجبۇرىي مائارىپ ئاساسەن ئومۇملاشقاندى . ئۈچ ۋىلايەت دائىرىسىدە ھەر مىللەت ياشلىرىنىڭ ، بولۇپمۇ يېزا – قىشلاقلاردىكى ھەر مىللەت ياشلىرىنىڭ يۇقۇرىراق مەكتەپ ، سىنىپلاردا ئوقۇپ بىلىم ئېلىشى ئۈچۈن ئاسانلىق تۇغدۇرۇپ بېرىش مەقسىدىدە ھەر بىر ناھىيەنىڭ مەركىزىدە بىردىن ياتاقلىق ، مەركەزلەشكەن ئوتتۇرا مەكتەپلەر تەشكىل قىلىنغانىدى . بۇ مەكتەپلەردە تولۇقسىز سىنىپتىن باشلاپ تولۇق ئوتتۇرا سىنىپلارغىچە دەرس ئۆتۈلەتتى . بۇ مەكتەپلەرگە شۇ ناھىيە تەۋەسىدىكى ئوقۇتقۇچىلاردىن تاللاپ ئوقۇتقۇچىلار قوشۇنى تولۇقلىناتتى ، ئىلى گىمنازىيە (بىلىم يۇرتى) نى پۈتتۈرگەن بىر قىسىم ياخشى ئوقۇغۇچىلار تەقسىم قىلىنىپ سەپلىنەتتى . مەن 1948 – يىلى سۈيىدۇڭ (ھازىرقى قورغاس) ۋە قورغاس (چىلپەڭزە) ناھىيىلىرىدىكى مەركەزلەشكەن مەكتەپلەرنىڭ ئوقۇتۇش ئەھۋالىنى تەكشۈرۈپ كۆرگىنىمدە ، ئۇلاردىكى ئوقۇتۇش ساپاسى ھەقىقەتەنمۇ غۇلجا شەھىرىدىكى مەكتەپلەردىن قېلىشمايدىكەن . ئوقۇتقۇچىلار ئۆز خىزمىتىگە ئىنتايىن كۆيۈنۈپ جاپاغا چىداپ تىرىشىپ ئىشلەيدىكەن ، شۇ چاغدىكى ئوقۇتقۇچىلار قوشۇنىدا ئالىي مەكتەپ ياكى ئالىي تېخنىكومنى پۈتتۈرگەن ئوقۇتقۇچىلار يوق دىيەرلىك بولۇپ ، ئاساسەن ئوتتۇرا شىفەن ، تولۇق ئوتتۇرا ، بەزىلىرى تولۇقسىز ئوتتۇرا مەكتەپنى پۈتتۈرگەن بولسىمۇ ،

لېكىن ئۇلار ئىنتايىن تىرىشچان ئىدى ، ئۆز خىزمىتىگە قارىتا مەسئۇلىيەتچانلىق تۇيغۇسى كۈچلۈك بولغاچقا ، جان - دىل بىلەن تىرىشىپ ئىشلەيتتى ، قېتىرقىنىپ ئۈگىنەتتى ، ئۈچ ۋىلايەت ئىنقىلابى مەزگىلىدە ھەر يىلى يازلىق تەتىلدە جايلاردا ئوقۇتقۇچىلارنى تەربىيەلەش كۇرسلىرى ، باشقا ۋاقتلاردا بىلىم ئاشۇرۇش كەچكۇرسلىرى ئېچىلاتتى ، كۇرسلاردا ئوقۇتقۇچىلار بىلىم ئاشۇراتتى . 1947 - يىلدىن باشلاپ غۇلجا شەھىرىدە كەچكى چوڭلار مەكتىپى قۇرۇلدى ، بۇ مەكتەپتە تولۇق ئوتتۇرا سىنىپلىرى ، بەزىلىرىدە ئالىي مەكتەپنىڭ 1 - ، 2 - يىللىقلىرىدا ئۆتۈلىدىغان دەرسلەر تاللاپ ئۈگىنىلەتتى ، دەرسنى بىلىم يۇرتىنىڭ ئوقۇتقۇچىلىرى ئۆتەتتى ، بۇنىڭغا ئاساسەن ئوقۇتقۇچىلار كېلىپ بىلىم ئاشۇراتتى .

ئۈچ ۋىلايەت مەكتەپلىرىدىكى دەرسلىكلەر ، ئاساسەن ، تەبىئىي پەن دەرسلىكلىرى ۋە تۈرلۈك كۆرسەتمىلىك قورال ، خەرىتىلەر ئىدى . بۇ خىل دەرسلىكلەردە سوۋېت ئىتتىپاقىنىڭ ئالمۇتا ، تاشكەنتتىكى نەشرىياتلىرى تەرىپىدىن ئۇيغۇر ، قازاق تىللىرىدا (ئەرەب يېزىقىدا) مەخسۇس نەشر قىلىنغاندىن باشقا ، بەزى ئىجتىمائىي پەن دەرسلىكلىرىنى ئوقۇتقۇچىلار ئۆزلىرى تۈزەتتى ۋە ئۇنى شافىگىرافتا بېسىپ تارقىتىپ پايدىلىناتتى . ئۈچ ۋىلايەت ئىنقىلابىنىڭ دەسلەپكى مەزگىللىرىدە ئوقۇتقۇچىلارمۇ ئىدارە كادىرلىرىغا ئوخشاش بەزى ئايلاردا ئىش ھەققى ئالماي ، ئايلىق ئىش ھەققىنى ئالدىنقى سەپكە ياردەم قىلىپ ، پىداكرانە روھتا خالىسانە ئىشلەپ كەتكەن چاغلىرى بولغانىدى .

مۇنداق بىر مەسىلەن مېنىڭ ئېسىمدىن زادى چىقمايدۇ : 11 ماددىلىق بىتىم تۈزۈلۈپ ، ئۆلكىلىك بىرلەشمە ھۆكۈمەت قۇرۇلغاندىن كېيىن ، گومىنداڭ ئەكسىيەتچىلىرى ئۈچ ۋىلايەتكە بېسىم ئىشلىتىپ ، ئىقتىسادىي جەھەتتىن قىستى ۋە قامال قىلدى ، شۇ مەزگىلدە ئوقۇتقۇچىلارغا بىر قانچە ئاي ئىش ھەققى تارقىتىلمىغانىدى ، مۇشۇ چاغدا غۇلجا شەھىرىدىكى 100 دىن ئارتۇق ئوقۇتقۇچى توپلىنىپ ، بارلىق ئوقۇتقۇچىلارغا ۋەكىل بولۇپ ، ئىلى ۋالىي مەھكىمىسىگە ھال ئېيتىپ كەلگەنىدى . مۇشۇ چاغدا

ئوقۇتقۇچىلارغا بېرىدىغان پۇل يوق ، ھەر بىر ئوقۇتقۇچىنىڭ ئائىلىسى ئۈچۈن ئىككى خو (بىر خوتۇن پۇت ، بىر پۇت 40 قاقاق ھىساپلىناتتى) دىن بۇغداي بېرىلگەندە ، شۇنىڭغىمۇ رازى بولۇپ ، ئۆز خىزمىتىنى قىلىشقاندى ، جاپالىق خىزمەت ۋە تۇرمۇشتىكى قىيىنچىلىق تۈپەيلىدىن بىر مۇنچە ئوقۇتقۇچىلار ئۆپكە كېسىلگە گىرىپتار بولغاندى ، بۇلاردىن بەزىلىرى شۇ كېسەل بىلەن ئالەمدىن ئۆتكەنلىكى ئېسىمدە . شۇڭا ئەخمەتجان قاسىمى 1948 - يىلى غۇلجا شەھىرىدىكى مەكتەپ ئوقۇتقۇچىلىرىغا قىلغان مۇھىم تارىخىي نۇتقىدا « ... ئوقۇتقۇچى مېھنىتىنىڭ قانچىلىك جاپالىق ئىكەنلىكىنى بىلىمەن . كىشىلىك جەمئىيەتتە ئوقۇتقۇچىنىڭ مېھنىتىدىن پەخرلىنەرلىك مېھنەت يوقتۇر . چۈنكى ئالىم ، مۇتەخەسس ، يازغۇچى ، قوماندان ، جەمئىيەت ئەربابى ۋە باشقىلار ئوقۇتقۇچى مېھنىتىنىڭ مەھسۇلىدۇر » دەپ ، ئوقۇتقۇچىلىق كەسپىگە يۈكسەك باھا بېرىش بىلەن يەنە « ... مۇشۇ تەربىيەچىلەر بىز ئويلىغان ۋە بىز دىگەن ئورۇننى ئىشغال قىلالمايۋاتىدۇ ، بىز ئۇلارغا ياخشى شەرت - شارائىت يارىتىپ بېرەلمەيۋاتىمىز ، بۇ بولسا بۈگۈنكى شارائىتىمىزنىڭ شۇنداق بولغانلىقىدىندۇر » دەپ ئوقۇتقۇچىلارنىڭ ئورۇن ۋە تۇرمۇشىغا كۆيۈنگەندى .

ئۈچ ۋىلايەتنىڭ مائارىپ ئىشلىرىدا ئىقتىسادىي جەھەتتە ئەنە شۇنداق بەزى قىيىنچىلىقلار بولسىمۇ ، لېكىن ھەر مىللەت خەلق ئاممىسى مائارىپ ئىشلىرىنى قىزغىن قوللاپ ، ھەر جەھەتتىن ياردەم قىلىپ كەلدى ، ئۈچ ۋىلايەتتىكى مەكتەپلەردە ئومۇميۈزلۈك ھالدا مەكتەپ يېنىدا ئاتا - ئانىلار كومىتېتلىرى قۇرۇلغاندى . بۇ ئاتا - ئانىلار كومىتېتلىرىغا شۇ مەھەللە كەنتلەردىكى تەرەققىيپەرۋەر زاتلار ، يۇرت مۆتىۋەرلىرى قاتنىشاتتى . بۇ كومىتېتلار مەكتەپلەرنىڭ چوڭ بىر غەمخورچىسى - يۈلەنچۈكى ئىدى . مەكتەپلەرنىڭ بىنا قۇرۇلۇشى ، رېمونت قاتارلىق مەسىلىلىرىنى ، جۈملىدىن ئوقۇتقۇچىلارنىڭ ئىقتىسادىي قىيىنچىلىقلىرى ، نامرات ئوقۇغۇچىلارنىڭ ئوقۇش خىراجىتى قاتارلىق مەسىلىلىرىنى شۇ كومىتېت ئۈستىگە ئېلىپ ھەل قىلاتتى . ئاتا - ئانىلار كومىتېتلىرى قەرەللىك ھالدا مەكتەپ مەسئۇلىنىڭ دوكلاتىنى ئاڭلاپ

، مەكتەپلەرنىڭ ئومۇمى ئەھۋالىدىن خەۋەر ئېلىپ تۇراتتى ۋە جىددى ھەل قىلىشقا تېگىشلىك مەسىلىلەر بولسا كۆپچىلىككە تايىنىپ ھەل قىلىپ بېرەتتى . مۇشۇنداق ئاتا - ئانىلار كومپىتىلىرىنىڭ ياردىمى ، مائارىپپەرۋەر زاتلارنىڭ قوللىشى بىلەن سېلىنغان مەكتەپ بىنالىرى ئۈچ ۋىلايەتنىڭ ھەممە ناھىيە ، يېزا - قىشلاقلاردا تېپىلىدۇ . مەن ئۆزۈم بىۋاستە كۆرگەن بىلگەن مەكتەپلەردىن غۇلجا شەھىرىدە « ستالىن مەكتىپى (7 - ئوتتۇرا) ، ئايدۆڭ مەكتەپ ، ئۆزبېك مەكتەپ ، قارا دۆڭ مەكتەپ ، « روشەن مەكتىپى » ، « شەرق » مەكتىپى ھەمدە بۇ مەكتەپلەرنىڭ شۆبە مەكتەپلىرىدىن تاتار مەكتىپى قاتارلىق نۇرغۇن مەكتەپلەرنىڭ بىنالىرى ئەنە شۇنداق ئاتا - ئانىلار كومپىتىلىرىنىڭ رەھبەرلىكى ، خەلق ئاممىسىنىڭ كۈچى بىلەن سېلىنغانىدى .

ئەينى يىللاردا ئۈچ ۋىلايەت دائىرىسىدە ، بولۇپمۇ غۇلجا ، چۆچەككە ئوخشاش شەرت - شارائىتى بار جايلاردا كەچكى بىلىم ئاشۇرۇش كۇرسلىرى ، چوڭلار كەچكى مەكتەپلىرى ، چەت ئەل تىلى ئۆگىنىش كۇرسلىرى بەس - بەستە ئېچىلىشقا باشلىغانىدى ، ھەتتا غۇلجا شەھىرى قاتارلىق جايلاردا ئائىلىدىكى خانىم - قىزلار ئۈچۈن كەشتە تىكىش ، كىيىم تىكىش قاتارلىق ھۈنەرلەر ئۆگىتىلىدىغان كەسپىي مەكتەپلەر قۇرۇلغانىدى .

ئۈچ ۋىلايەت ئىنقىلابى دەۋرىدە ئومۇمىي خەلق ساۋات چىقىرىش خىزمىتىمۇ چىڭ تۇتۇلغانىدى . شەھەر ، يېزا - قىشلاقلاردا ساۋاتسىزلىقنى تۈگىتىش كۇرسلىرى ئېچىلىپ ، كۆپلىگەن كىشىلەر ساۋات چىقارغانىدى ، بۇ كۇرسلارغا شۇ جايدىكى مەكتەپ ئوقۇتقۇچىلىرى دەرس بەرگەندىن تاشقىرى ، شۇ جايدىكى ساۋاتلىق ۋە مەلۇم بىلىم سەۋىيەسى بار ياشلار جەلپ قىلىنىپ دەرس ئۆتۈلەتتى . بۇ خىزمەتكە ئومۇميۈزلۈك مەھەللە كومپىتىلىرى مەسئۇل بولغانىدى ، 1948 - يىلدىن كېيىن ، شىنجاڭدا تىنچلىق ۋە خەلقپىللىقنى ھىمايە قىلىش ئىتتىپاقىنىڭ جايلاردىكى يەرلىك تەشكىلاتلىرى مەسئۇل بولغانىدى .

شۇنداق ، ئۆتمۈشنى ۋە شىنجاڭنىڭ ھەر قايسى جايلىرىنى كۆزدە تۇتۇپ تەھلىل قىلىدىغان بولساق ، شىنجاڭنىڭ ۋىلايەت ، شەھەر ناھىيەلىرىدىن قايسىبىر ئورۇننىڭ تارىخىدا شۇ جايدا تەرەققىيپەرۋەر ، يېڭىلىق تەرەپدارلىرى ، چەت ئەلنىڭ پەن - مائارىپ جەھەتتىكى ئىلغارلىقىنى كۆرگەن ياكى چەتئەلدە ئوقۇپ كەلگەنلەر كۆپ بولسا ، شۇ جاينىڭ مەدەنىيەت - مائارىپ ئىشلىرى تەرەققىي قىلغان . مەسىلەن : تۇرپاندا مۇھىتىلار باشلىق بىر مۇنچە تەرەققىيپەرۋەر زاتلار ، ئاتۇش ، غۇلجىلاردا ھۈسەين باي ، باۋۇدۇنباي — ئاكا-ئۇكا مۇسابايوۋلار ، قەشقەردە ئابدۇكېرىم مەخسۇملارنىڭ شۇ جايلاردىكى مائارىپ ئىشلىرى ئۈچۈن قوشقان تۆھپىلىرى ناھايىتى زور . قەشقەر ، ئاتۇش رايونلىرىدا تۈركىيە ۋە ئەرەب ئەللىرىدە ئوقۇپ كەلگەن ئەھمەد كامال ، ئابدۇقادىر داموللا ، مۇھەممەت ئېلى (تەۋپىق) قاتارلىق تەرەققىيپەرۋەر ، يېڭىلىق تەرەپدارلىرى ، تۇرپان ، چۆچەكلەردە روسىيە تەۋەسىدىن كەلگەن مۇرات ئەپەندى ، ئەلى ئىبراھىموۋ ، گۈلەندەم ئاپپاي ؛ غۇلجىدا مىسىردا ئوقۇپ كەلگەن ناسوھا داموللام ، تۈركىيەدە ئوقۇپ كەلگەن ئابدۇراخمان ئەپەندى ، مەسئۇت سابىرى ، مەسۇم ئەپەندى ، جىرجىس ھاجى ، سابىت ئەپەندىم قاتارلىقلار ئۆز دەۋرىدە شۇ جايلارنىڭ مەدەنىيەت - مائارىپ ئىشلىرىنى ئىلگىرى سۈرۈشتە كۆرۈنەرلىك رول ئوينىغانىدى . مۇشۇنداق زىيالىيلارنىڭ تەسىرى بىلەن ئويغىنىش بولغان بۇ جايلاردا يېڭىچە مەكتەپلەر مەيدانغا كېلىپ قاراغۇ جاھالەت دۇنياسىغا زەربە بېرىلگەن .

ئىلى رايونىدا ئاكا - ئۇكا مۇسابايوۋلار 19 - ئەسىرنىڭ ئاخىرلىرىدىن باشلاپ غۇلجىدا يېڭىچە پەننىي مەكتەپ ئاچقاندى . شۇنىڭدىن تارتىپ 19 - ئەسىرنىڭ ئاخىرى ناسوھا داموللام قاتارلىقلار ، 20 - ئەسىردىن باشلاپ ئابدۇراخمان ئەپەندى ، مەسۇم ئەپەندى ، جىرجىس ھاجى قاتارلىقلار يېڭىچە مەكتەپ ئېچىشنى باشلىۋەتكەندى . مۇشۇ ئەسىرنىڭ 20 - يىللىرىدىن كېيىن م غۇلجىدا

ھۆسەين يۇنۇسوۋ ، سالھ جانباي باباجانوۋ ، ھۆسەين تارانوۋ قاتارلىق تەرەققىپەرۋەر زاتلار . 1930 - يىللارنىڭ ئالدى كەينىدە ئەمەتخان روزى ، تېپىپ ھاجى سابىتوۋ ، ئابدۇرېھىمجان ھەسەنوۋ ، رەھىمجان سابىر ھاجى ، ھەسەنەم پالتىبايوۋ قاتارلىق كىشىلەر ئىلى مائارىپ ئىشلىرى ئۈچۈن ، يېڭىچە مەكتەپلەرنىڭ قۇرۇش ئۈچۈن كۆپ ئەجىرلەرنى سىڭدۈردى . غۇلجىدا 1920 - يىللاردىن كېيىن ، بولۇپمۇ 1930 - يىللاردا ئاتاقلىق مائارىپچى شائىر مەرۇپ سەئىدىنىڭ ئەمگىكىنى ئالاھىدە تىلغا ئېلىشقا ئەرزىيدۇ . ئاتاقلىق مائارىپچىلاردىن داموللا رازىيوۋ ، ھاشىم گۆھەر باقى ، ھاشىر رەزىزاقى ، ھۆسەين خەلىپەتى (ھۆسەين سامساق) ، يارمۇھەممەت مەخدۇم قاتارلىق كىشىلەر ئىلى مائارىپى ئۈچۈن تۆھپە قوشتى . شۇ قاتاردا ئاپرېل ئۆزگىرىشىدىن كېيىن ، ئۆكتەبىر ئىنقىلابىدىن كېيىن سوۋېت يەتتە سۇ رايونىدا ئۇيغۇرلار ئۈچۈن قۇرۇلغان سوپى زارۋاتوۋ (بۇ كىشى سوۋېت ھاكىمىيىتى قۇرۇشتا خىزمەت كۆرسىتىپ قۇربان بولغان) نامىدىكى ئوتتۇرا مەكتەپتە ئوقۇپ كەلگەن ئوسمان ئەيسا ، ئابدۇرېھىم ئەيسا ، مۇھەممەتجان تۇردىيوۋ ، سېلىم ئاخۇن ئەپەندى ، ۋېلەم ئەپەندى . ۋېلەم ئەپەندى ، ئالىم ئەيسا . ئەلى ئەكبەر ، ئۆمەر جان ئەپەندىم قاتارلىق كۆپلىگەن زىيالىيلار ئىلى مائارىپ قوشۇنىغا قوشۇلدى . بۇنىڭ بىلەن ئىلى مائارىپىدا ئالاھىدە يېڭى يۈكسىلىش ۋەزىيىتى بارلىققا كەلدى .

ئىلىنىڭ مائارىپ تەرەققىياتىدىن ئالغاندا ، ئىلى (غۇلجا) ئۇيغۇرلارنى ئاساس قىلغان ، كۆپ مىللەت توپلىشىپ ئولتۇراقلاشقان جاي بولغاچقا ، تۈركىي تىل سېستىمىسىدىكى مىللەتلەرنىڭ ئۆزئارا ئالاقە ، مەدەنىيەت - مائارىپ ئىشلىرىدا ئۆگىنىش ، تەسىر كۆرسىتىش زور بولغانىدى . بولۇپمۇ غۇلجا شەھىرىدىكى مىللەتلەر ئىچىدە تاتار مىللىتىنىڭ بىلىم سەۋىيەسى باشقا مىللەتلەردىن يۇقۇرىراق ئىدى . شۇنداقلا تاتار قېرىنداشلاردىن چەت ئەلنى كۆرگەن ، چەتئەلدە ئوقۇپ كەلگەنلەرمۇ كۆپرەك ئىدى . شۇڭلاشقا ئىلىدىكى ئۇيغۇر ۋە باشقا مىللەتلەرنىڭ مەدەنىيەت مائارىپ ئىشلىرىنى قوللاپ ، يېڭىلىققا

يېتەكلەشتە ئۇلارنىڭ رولى ۋە ئىلھام بېرىشى ناھايىتى زور بولدى . بۇنى ھەرگىز ئىنكار قىلىشقا بولمايدۇ . ئىلىنىڭ مائارىپ ئىشلىرى ئۈچۈن جاپالىق ئەجىر سىغدۇرگەن ، ئالاھىدە تۆھپە ياراتقان غارىپ ئەبى ، ھەبىب يۇنۇپى ، مالىك بېكتېمىروۋ ، پەرىخە ئەلى ئەكبەرۇۋا ، رەپىق ئابدى ، زەينەپ ئابدى ، ماھىنۇر سراجىيېۋا قاتارلىق پىشقەدەم تاتار مائارىپچى زىيالىيلىرىنى ھۆرمەت بىلەن خاتىرىلىشىمىزگە ئەرزىدۇ . يالغۇز مائارىپ سېپىدىلا ئەمەس . باشقا مەدەنىيەت ، تەنتەربىيە ئىشلىرىدىمۇ تاتار زىيالىيلىرىنىڭ تەسىرى زور بولدى .

ئىلى (غۇلجا) شىنجاڭدىكى ئىلغار زىيالىيلارنىڭ توپلاشقان ئورنى بولۇپ قالدى . بولۇپمۇ ئۈچ ۋىلايەت دەۋرىدە شىنجاڭنىڭ ھەرقايسى جايلىرىدىن ئىلغار ئىدىيىدىكى يۈزلىگەن زىيالىيلار غۇلجىغا كېلىپ توپلاشقاندى . نىم شېھت ئارمىيە ئېلى داموللامدىن تارتىپ ناھايىتى نۇرغۇن يازغۇچى شائىر ، ئوقۇتقۇچىلار ئىلغا كېلىپ خىزمەت ئىشلىدى ، مانا بۇ كىشىلەر ئىلىنىڭ مائارىپ ئىشلىرىنىڭ تەرەققىياتى ئۈچۈن ئۆز تۆھپىسىنى قوشتى . 1933 - ئاپرېل ئۆزگىرىشىدىن كېيىن ئىلىنىڭ مائارىپ ئىشلىرى بىر مەزگىل يەنى جاللات شېخشىسەي ساختى نىقابىنى ئېچىپ تاشلىغانغا قەدەر جۇش ئۇرۇپ راۋاجلاندى .

1936 - ئىلى مىللەتلەر گىمنازىيەسى قۇرۇلۇپ ، ھەرمىللەت ياشلىرىنىڭ ئوقۇش ئارزۇسى قاندۇرۇلدى . ئۈچ ۋىلايەت ئىنقىلابىغىچە سەككىز قارار ئوقۇغۇچى قوبۇل قىلىنىپ ، ئىلى ئۈچۈن ۋە پۈتۈن شىنجاڭ ئۈچۈن يۈزلىگەن زىيالىيلارنى يېتىشتۈردى . مەن ئەشۇ مىللەتلەر گىمنازىيەسىنىڭ 6 - قارارلىق سىنىپىدا (5 - ، 6 - قارارلىقى بىر يىلدا قوبۇل قىلىنغاندى) ئوقۇغانىم .

ئىلى مىللەتلەر گىمنازىيەسىدە 1940 - 1941 - ئوقۇش يىلىدىن باشلاپ بىر سىنىپ ئالىي شىفەن

سنىپى ئېچىلغاندى . 1948 – يىلدىن كېيىن ئەخمەتجان قاسىمنىڭ تەشەببۇسى بىلەن ئەشۇ مىللەتلەر گىمنازىيەسى ئاساسىدا « ئۆلكىلىك ئوتتۇرا دەرىجىلىك مۇتەخەسسسلەر يېتىشتۈرۈش بىلىم يۇرتى » قۇرۇلدى . بۇ بىلىم يۇرتىدا شىفەن كەسپى ، ئاگرانوم ، چارۋىچىلىق ، قۇرۇلۇش ، سىياسىي – قانۇن ، مالىيە – ئىقتىساد كەسىپلىرى تەسىس قىلىندى . بۇ بىلىم يۇرتىدا 17 سنىپ بولۇپ ، 500 گە يېقىن ئوقۇغۇچىسى بار ئىدى . ئوقۇغۇچىلار ئۈچ ۋىلايەتتىن قوبۇل قىلىناتتى . مەكتەپنى ياخشى باشقۇرۇش ئۈچۈن كۈچلۈك رەھبەرلىك گۇرۇپپىسى قۇرۇلۇپ ، تالانتلىق ئوقۇتقۇچىلار سەپلەنگەندى . بەزى كەسپى دەرسلەرنى ئۆتۈشكە سىرتتىن مۇتەخەسسسلەر تەكلىپ قىلىناتتى .

بىلىم يۇرتى بىلەن تەڭلا ئىلى تىببىي مەكتىپى قۇرۇلدى . بۇ مەكتەپكە ئىلىدىكى سوۋېت دوختۇرخانىسىنىڭ مۇتەخەسسسلرى ، شۇنداقلا ئىلىدىكى ئاتاقلىق يەرلىك دوختۇرخانىلاردىن نىغمەت ئىنئامجانوۋ ، شامىل دوختۇر ، شەپقە خانىملار دەرس ئۆتەتتى . بۇ تىببىي مەكتەپ ئازادلىقتىن كېيىن ، ئاپتونوم رايونلۇق تىببىي مەكتەپنىڭ ئاساسىي بولۇپ قالدى . 1949 – يىلىنىڭ ئاخىرىدا ئەخمەتجان قاسىمى قاتارلىق رەھبەرلەر ئايرۇپىلان ھادىسىسى بىلەن قازا قىلغاندىن كېيىن ، ئىلى بىلىم يۇرتىغا « ئەخمەتجان قاسىمى نامىدىكى بىلىم يۇرتى » دەپ نام بېرىلدى .

ئازادلىقتىن كېيىن ، 1951 – يىلىنىڭ ئاخىرىدا سابىق ئۆلكىلىك ھۆكۈمەتنىڭ قارارى بويىچە شىنجاڭ مىللەتلەر شۆبەنى قايتا رەتكە سېلىنىپ ، ئۇنىڭ ساپاسىنى ياخشىلاش ، ئازادلىقنىڭ دەسلىپىدىكى كادىرغا بولغان ئېھتىياجىنى قاندۇرۇش مەقسىتىدە ئىلى بىلىم يۇرتىدىكى مەخسۇس كەسپى سنىپ ئوقۇغۇچىلىرى ئۈرۈمچىگە – مىللەتلەر شۆبەسىگە يۆتكەپ كېلىندى . مەيلى بىلىم يۇرتى ياكى تىببىي مەكتەپ ئوقۇغۇچىلىرى بولسۇن ، ئۈرۈمچىگە يۆتكىلىپ كەلگەندىن كېيىن ، ئۇزۇن ئۆتمەيلا ئۇلار خىزمەت ئېھتىياجى بويىچە ئۆلكە دائىرىسىدە خىزمەتكە تەقسىم قىلىنىپ ئورۇنلاشتۇرۇلدى .

شۇنى جەزىملەشتۈرۈپ ئېيتىشقا بولىدۇكى ، ھازىر ئاپتونوم رايونىمىزدىكى ئوتتۇرا ياشتىن ھالقىغان ھەر ساھەدىكى يۇقۇرى ئۇنۋانلىق زىيالىيلارنىڭ مۇتلەق كۆپچىلىكى ئەنە شۇ گېمنازىيە ھەم بىلىم يۇرتىدىن كەلگەنلەردۇر .

ئۈچ ۋىلايەت ئىنقىلابى ۋاقتىدا ھەرقايسى مىللەتلەرنىڭ مائارىپ ئىشلىرىغا تەڭ كۆڭۈل بۆلۈنگەندى . يالغۇز غۇلجا شەھىرىدىلا تاتار مەكتىپى ، ئۆزبېك مەكتىپى ، ئىلى رۇس مەكتىپى ، خەنزۇ مەكتىپى ، خۇيزۇ مەكتىپى قۇرۇلغاندى ، بۇ مىللەت بالىلىرى ئۆز ئانا تىلىدا دەرس ئوقۇيتتى . بۇنىڭدىن باشقا ، قازاق ، قىرغىز ، موڭغۇل قېرىنداشلارنىڭ پەرزەنتلىرىنىڭ ئوقۇشى ئۈچۈن غۇلجىدا قازاق ، موڭغۇللارنىڭ ياتاقلىق مەكتەپلىرى تەسىس قىلىنغاندى ، بۇ مەكتەپلەرگە ئالاھىدە غەمخورلۇق قىلىناتتى . ئۈچ ۋىلايەت ئىنقىلابى ۋاقتىدا مەكتەپلەرنىڭ ئوقۇش تۈزۈمى ، تەرتىپ – ئەخلاق تۈزۈملىرىمۇ كۈچلۈك بولۇپ ، ئوقۇتقۇچى ، ئوقۇغۇچىلارغا قاتتىق تەلەپ قويۇلاتتى . ئوقۇتۇش پروگراممىسى ، ئوقۇتۇش پىلانلىرى مەۋجۇت ، چارەكلەرگە بۆلۈنۈپ تۈزۈلەتتى . كۈندىلىك ئىش پىلانلىرى كونكرېت يېزىلىپ ، ئۆز ۋاقتىدا ئورۇندىلىپ تۇراتتى . مەكتەپلەردە ئومۇمبۆلۈك بەش نومۇر قويۇش تۈزۈمى قوللىنىلاتتى . ئوقۇتۇش پروگراممىسى شۇ چاغدىكى سوۋېت مەكتەپلىرىنىڭ دەرسلىك پروگراممىسى ئاساسىدا تۈزۈلەتتى . شۇڭا ئۈچ ۋىلايەتتىكى مەكتەپلەرنىڭ ئوقۇتۇش سۈپىتى خېلى يۇقۇرى ئىدى .

ئۆز ئەمەلىيىتىدىن ئۆتكەچكە ، شۇنى كېسىپ ئېيتالايمەنكى ، ئازادلىقتىن كېيىن تاكى 1956 – يىلغىچە ئوتتۇرا مەكتەپنى پۈتتۈرگەن ئوقۇغۇچىلاردىن ئالدىنقى يىللىق ئىمتىھان سوئاللىرىنى (تەبىئىي پەنلەردىن) سابىق سوۋېت ئىتتىپاقى مائارىپ مىنىستىرلىكى چىقاراتتى ۋە شۇ بويىچە ئىمتىھان ئېلىناتتى . شۇڭا ئازادلىقنىڭ دەسلەپتە ئۈچ ۋىلايەت ھەم ئۈرۈمچى قاتارلىق جايلاردىكى مىللىي

مائارىپنىڭ سۈپىتى يۇقۇرى ئىدى . ھەتتا مەملىكەت بويىچىمۇ ئالدىنقى ئورۇندا تۇراتتى . بۇ بىر ئەمەلىي ئەھۋال بولۇپ ، بۇنى 1956 - يىلى يولداش ليۇ شاۋ چى پارتىيىنىڭ 8 - قۇرۇلتىيىدا مۇقىملاشتۇرغانىدى .

ئۈچ ۋىلايەتتىكى مائارىپ ئىشلىرىنىڭ شۇنداق ياخشى يولغا قويۇلغانلىقىنى ئۈچ ۋىلايەت رەھبەرلىرىنىڭ كۆڭۈل بۆلۈشى ، جۈملىدىن ھەر دەرىجىلىك مائارىپ ئورۇنلىرىنىڭ ئوقۇتۇشقا يۈزلىنىپ تىرىشىپ ئىشلىگەنلىكى ، تۈزۈملىرىنىڭ ئەمەلىي بولغانلىقىدىن ئايرىپ قارىغىلى بولمايدۇ . مەن قىسقىلا قىلىپ ئىلى ۋىلايەتلىك مائارىپ باشقارما (ئىدارە) نىڭ تەشكىلى ئاپپارات ئەھۋالىنى قوشۇمچە تونۇشتۇرۇپ ئۆتەي : ئۈچ ۋىلايەتنىڭ مەدەنىيەت - مائارىپ ئىشلىرىغا نازىر سەيپىدىن ئەزىزى ئومۇميۈزلۈك رەھبەرلىك قىلاتتى ، ئىلمىي باشقارمىنىڭ باشلىقى ئەنۋەر خانبابا ئىدى . باشقارما تەۋەلىكىدە كاتىبات بۆلۈمى ، مەكتەپلەر بۆلۈمى ، كادىرلار بۆلۈمى ، مالىيە بۆلۈمى ، پىداگوگىكا ئىشخانىسى بار ئىدى ، مەكتەپلەر بۆلۈمى قارىمىقىدا ئىنسىپىكتورلار (مۇپەتتىشلەر) كولىگىيىسى بار ئىدى . خەنزۇ ، شىبە ، رۇس ، موڭغۇل مەكتەپلىرى ئۈچۈن شۇ مىللەتتىن بولغان مەخسۇس مۇپەتتىشلەر قويۇلغانىدى . مەن غۇلجا شەھىرىدىكى مەكتەپلەرگە مەسئۇل ئىدىم . ھەر بىر مۇپەتتىشكە بىردىن ئىككى - توقۇملۇق ياراملىق ئات تەييار ئىدى ، ئۇلار ھەر ئىككى ھەپتىدە بىر قېتىم مەكتەپلەرنى ئايلىنىپ كېلەتتى . مەنمۇ غۇلجا شەھىرىدىكى 25 كە يېقىن مەكتەپنى ئايلىنىپ چىقاتتىم .

مۇپەتتىشلەر بىر ئايلىنىپ تەكشۈرۈپ كەلگەندىن كېيىن ، تەكشۈرۈش ئەھۋالىدىن دوكلات تەييارلايتتى ، مائارىپ باشقارمىسىدىكى ئومۇمىي يىغىندا تەكشۈرۈش ئەھۋالى دوكلات قىلىناتتى ، يىغىندا سوئاللار قويۇلاتتى ، مۇزاكىرە قىلىناتتى ، ئاخىرىدا بۇ دوكلات تۈزۈلۈپ گېزىتتە ئېلان قىلىناتتى .

شۇ چاغدا مۇنداق بىر ئەھۋال يۈز بەرگەندى : 1948 - يىلى نىلقا ناھىيەسىگە بارغان مۇپەتتىش نىلقا ناھىيەسىنىڭ مائارىپ ئەھۋالىدىكى بەزى كەمچىلىكلىرىنى سېزىدۇدە ، يىغىندا دوكلات قىلىدۇ ، بۇ ئەھۋال گېزىتتە ئېلان قىلىنغاندىن كېيىن ، نىلقانىڭ ئەينى ۋاقىتتىكى ھاكىمى فاتىخ مۇسلىمىۋ (ئۈچ ۋىلايەت باتۇرلىدىن بىرى) بۇ دوكلاتنى گېزىتتىن كۆرۈپ ، خاپا بولۇپ : « ئەشۇ مۇپەتتىش ئەمدى نىلقىغا كېلىدىغان بولسا ، مازار (سۇلتان ئۇۋەيس مازىرى) دىن ئۆتسىلا ئاتىمەن » دەپ تەھدىت سالغانىدى . بۇ مۇپەتتىش قورققىنىدىن بىر مەزگىل نىلقىغا بارالمىغان .

دېمەك ، مائارىپنى تۇتۇش شۇنداق چىڭ ، مەسئۇلىيەت تۇيغۇسى شۇنداق كۈچلۈك ئىدى . مائارىپ باشقارمىسىنىڭ بەنزىسى ئىخچام ، يىغىنچاق . چاققان بولۇپ پۈتۈنلەي ئوقۇتۇشقا يۈزلەنگەن ، ئەمەلىي ئىش قىلىدىغان ، كادىرلىرى خىل ، كۈچلۈك ، ئىتتىپاقلاشقان بەنزە ئىدى .

ئۈچ ۋىلايەتتە ھەر بىر ئوقۇش يىلى ئاخىرلاشقاندا ، يىللىق ئومۇمىي ئوقۇتۇش خىزمەتلىرىنى خۇلاسەلەش يىغىنلىرى ئېچىلىپ تۇراتتى . نەمۇنىلىك مەكتەپ ، مۇدىر ۋە ئوقۇتقۇچىلار تەقدىرلىنەتتى ، خىزمەت ، ئىش ھەققى دەرىجىسى ئۆستۈرۈلەتتى . ئوقۇتقۇچىلارنىڭ ئىش ھەققىنى بېكىتىشتە شۇ ئوقۇتقۇچىنىڭ بىلىمى (ئوقۇش تارىخى) ، ستارى تولۇق ھېسابقا ئېلىناتتى . مەكتەپلەردە ئومۇميۈزلۈك ئوقۇتقۇچىلارنى ھۆرمەتلەش ، ئوقۇغۇچىلارنى سۆيۈش يولغا قويۇلغانىدى . ئوقۇغۇچىلارغا تەن جازاسى بېرىش پۈتۈنلەي مەنئىي قىلىنغانىدى .

مەنبە : شىنجاڭ تەزكىرىسى ژورنىلى 1995 - يىلى ، 1 - سان .

تۈگىدى

بايانات : ئۇيغۇر ئوغلى --- ھەۋەسكار تۈزگەن ھەرقانداق ئېلىكتاپنىڭ ئەسلى ماتىرىيالنىڭ ئاپتۇرلۇق ھۇقۇقى توردىكى ئەسلى ئاپتۇرغا مەنسۇپ ! بۇ ئېلىكتاپلار پەقەت ئىشلىتىش سىرتقى قىزىققۇچىلارنىڭ ئوقۇپ پايدىلىنىشى ، ئۆز-ئارا پىكىر ئالماشتۇرۇش ئۈچۈنلا ئىشلىتىشكە بۇلىدۇ ، ئۇنىڭدىن سىرت سودا ئىشلىرى ياكى باشقا ساھەدە ئىشلىتىشكە بولمايدۇ . ئەگەر باشقا ساھەلەردە قانۇنسىز ئىشلىتىپ بىرەر مەسىلە كۆرۈلسە بارلىق ئاقىۋەتكە ئىشلەتكۈچى ئۆزى مەسئۇل !!!

ئۇيغۇر ئوغلى --- ھەۋەسكار بۇ جەھەتتە ھېچقانداق مەسئۇلىيەتنى ئۆز ئۈستىگە ئالمايدۇ !!!!

ئەگەر ئاپتۇرلۇق ھۇقۇقىمغا دەخلى يەتتى دېگۈچىلەر بولسا بىۋاستە ئۇيغۇر ئوغلى --- ھەۋەسكار بىلەن ئالاقىلاشسا بۇلىدۇ . ئېلىكتاپلار توردىكى تەمىنلەشتىن توختىلىدۇ !!!!

ئۇنىڭدىن باشقا ئەگەر ئۇيغۇر ئوغلى --- ھەۋەسكار تۈزگەن ئېلىكتاپلارغا نىسبەتەن ھەرقانداق پىكىر-تەكلىپلىرىڭىز بولسا ، ئۇيغۇر ئوغلى --- ھەۋەسكار بىلەن بىۋاستە ئالاقىلاشسىڭىز بۇلىدۇ .

2008 - يىلى 2-ئاينىڭ 10-كۈنى

شەندۇڭ---جىنەن

